

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: N. B.
st. přísl. X
t. č. neznámého pobytu
e.č. X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2023, č. j. OAM-1210/ZA-ZA11-D02-2023,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ nebo „zdejší soud“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2023, č. j. OAM-1210/ZA-ZA11-D02-2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřipustná a řízení o ní bylo zastaveno

podle ust. § 25 písm. i) ve spojení s ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném ode dne 1. 7. 2023 (dále jen „zákon o azylu“). Současně bylo podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), rozhodnuto o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Polská republika.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Následně se již v kontextu dotčené právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III zabýval tím, proč považoval podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany za nepřipustnou a z jakého důvodu je státem příslušným k posouzení dané žádosti Polská republika.
3. Konkrétně žalovaný vycházel z toho, že žalobce prokázal svou totožnost cestovním dokladem a při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 9. 2023 sdělil, že si vyřídil polské vízum, protože to bylo snadné. Měl pozvání od polské firmy, aby přijel do Polska pracovat. Pracoval pro polskou stavební firmu po celé Evropě, ale pak byl v Lotyšsku zadržen a pobytová karta byla anulována. Pak ilegálně převedl přes hranice několik lidí, za což byl v Německu odsouzen. Do ČR žalobce přijel osobním autem. Důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že ve své vlasti má problémy s rodinou své zesnulé manželky, která ho obviňuje z její smrti. Žalobce v Polsku kromě zrušení pobytové karty žádné problémy neměl. Na základě toho žalovaný požádal dne 12. 9. 2023 Polskou republiku o převzetí žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu. Polská republika poté svoji příslušnost k posouzení dané žádosti uznala, čímž byly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí.
4. Následně se žalovaný zabýval tím, zda v případě Polska neexistují závažné důvody svědčící o tom, že zde v rámci azylového řízení a naplnění podmínek pro přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu dochází k systémovým nedostatkům, které by dosahovaly rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení. Na základě Informace OAMP ze dne 24. 5. 2023 žalovaný dospěl k závěru, že v Polsku existuje zákonná úprava procedury vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu, a to včetně možnosti podávání opravných prostředků. Současně nejsou dostupné žádné informace o tom, že by byly osoby navracející se do Polska v dublinském řízení jakkoliv znevýhodněny.
5. Kromě toho žalovaný zdůraznil, že nebylo ze strany příslušných orgánů Evropské unie či Rady Evropy (Evropského soudu pro lidská práva) vydáno žádné rozhodnutí, ve kterém by byla existence systémových nedostatků v Polské republice vyslovena. Stejně tak nebylo v tomto směru vydáno ani žádné závazné stanovisko Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Polská republika je členským státem EU, přičemž dotčené státní orgány dodržují právní předpisy a poskytují lidským právům v souladu s mezinárodními závazky ochranu. Jedná se navíc o bezpečnou zemi původu, o čemž svědčí rovněž množství podaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany.
6. Žalovaný se zabýval též otázkou využití čl. 17 nařízení Dublin III, avšak dovodil, že žalobce je zletilý a zdravý. K ČR nemá žádné socio-ekonomické vazby, přičemž na území

členských států EU se dopustil trestného činu převaděčství. Žalovaný tak nenašel žádné důvody pro aplikaci tohoto ustanovení.

7. Z uvedených důvodů dospěl žalovaný k závěru, že byly splněny všechny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, včetně souvisejícího převzetí žalobce k posouzení jeho žádosti ze strany Polské republiky.

III. Žaloba

8. V žalobě bylo namítáno, že žalovaný rozhodl nesprávně. V této souvislosti se žalovaný dostatečně nezabýval možností využití čl. 17 nařízení Dublin III. Důvodem pro jeho využití je podle žalobce to, že velmi oceňuje systém, kulturu, bezpečí a styl života v ČR. Vedle toho je pro něj český jazyk také výrazně lehčí na naučení. Žalobce se již začal učit česky a zaznamenal v tom velké pokroky.
9. Dále má žalobce obavu, že posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v Polsku bude významně ovlivněno tím, že mu tam byla odebrána tzv. pobytová karta, načež by se žalobce musel vrátit do země původu, kde mu hrozí nebezpečí.
10. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Co se týče uplatněných námitek, doplnil k tomu, že se na podkladě dostupných informací dostatečně zabýval možností předání žalobce do Polské republiky. Žalobce uvádí jako důvody pro neochotu vycestovat k řízení o udělení mezinárodní ochrany do Polska pouze své subjektivní pocity. Žalobce nijak nenapadá polský azylový systém a nezmiňuje žádné konkrétní důvody, které by mu bránily ve vycestování. Žalobci v případě jeho vycestování nehrozí žádné azylově relevantní nebezpečí, neboť polský azylový systém netrpí vážnými nedostatky, a jak již žalovaný uvedl, subjektivní tvrzení žalobce o možném porušení jeho práv je pouhou spekulací.
12. Žalovaný je toho názoru, že v řízení postupoval zcela v souladu se zákonem a evropskou legislativou, pročež krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 s. ř. s.), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
14. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).

16. Ze **správného spisu** žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce je občanem Tádžikistánu uzbecké národnosti a byl držitelem polského schengenského víza typu C s vícenásobným vstupem na 47 dnů platného v období 14. 1. 2020 až 29. 2. 2020. Má početnou rodinu v Tádžikistánu. Odjel do Polska za prací, kde získal platné povolení až do září 2023. V Lotyšsku mu však zabavili polskou pobytovou kartu. Ve spisu je založena Informace OAMP (Polsko) ze dne 24. 5. 2023. Při pohovoru dne 17. 10. 2023 uvedl, že z Lotyšska do Polska převedl přes hranice tři osoby a v březnu byl zadržen policií za nelegální převoz lidí, přičemž byl následně až do konce srpna 2023 ve vazbě. Z Německa musel vycestovat do ČR. V Polsku se mu nepodařilo podat žádost o azyl, a tak odjel do ČR dne 31. 8. 2023. Nemá žádné důvody, proč by se nemohl vrátit do Polska. Při seznámení s podklady nechtěl uvést žádné další okolnosti ani předložit další podklady.
17. Žaloba **není důvodná**.
18. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III „*žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*“. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které „*není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*“
19. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III platí, že „*odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.*“
20. Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že podle kritérií v kapitole III nařízení Dublin III je k vyřízení žádosti příslušná Polská republika, neboť žalobce nejprve do Polska přicestoval v době platnosti svého polského schengenského víza. Polská republika jeho přijetí zpět akceptovala. Stejně tak žalobce nijak nerozporoval závěr žalovaného stran neexistence systémových nedostatků v Polsku, což žalovaný dovodil nejen ze statusu dané země jako členského státu Evropské unie, ale také na základě opatřené informace OAMP ze dne 24. 5. 2023. Naopak žalobce výslovně potvrdil, že v Polsku neměl žádné problémy a vracet se nechce pouze proto, mu tam zanikla pobytová karta. Žalobce sám dobrovolně do Polska vycestoval za prací, tudíž i z toho je zřejmé, že s tamějším prostředím nemá žádné problémy.
21. K námitce, že žalovaný se měl více zabývat čl. 17 nařízení Dublin III, krajský soud uvádí, že vzhledem k azylovému příběhu žalobce se žalovaný zabýval aplikací tohoto ustanovení zcela dostatečně. Krajský soud při posouzení jeho postupu vycházel z

judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, v němž se uvádí, že „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznámá právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit. Případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat, přesto však v rámci nich jsou patrné dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat: V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. tato má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla (viz jeho čl. 3 odst. 2). V druhé z popsaných typových skupin případů je v první řadě na místě nejprve zkoumat, zda by tyto důsledky mohly skutečně s významnou pravděpodobností nastat, a pokud ano, zda stát příslušný dle nařízení může sám učinit opatření, která by zajistila ochranu žadatele před těmito důsledky.“

22. Ze zjištěného skutkového stavu věci nejsou patrné žádné indicie, které by byly podřaditelné pod důvody pro převzetí příslušnosti k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy důvody hodné „zvláštního zřetele“ či nežádoucí důsledky, které by přemístění žalobce do Polska mohlo mít. Důvody, které uvádí žalobce, skutečně nemohou odůvodnit aplikaci tohoto ustanovení. Znalost českého jazyka či pozitivní vztah k české kultuře nezakládá žádné soukromé či rodinné hluboké vazby na tuzemské prostředí. Ve správním řízení žalobce žádné takové okolnosti o svém vztahu k ČR nezmínil. Žalobce je typickým příkladem ekonomického migranta, který odjel do EU za prací, přičemž se ještě dopustil i trestné činnosti na území schengenského prostoru. Jeho (velmi početná) rodina zůstala v zemi původu. Tato žalobní námitka je tedy zcela zjevně nedůvodná.
23. K obavám žalobce o nestrannosti a objektivitu provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany v Polsku lze dodat, že tzv. Společný evropský azylový systém (SEAS), jehož je polský azylový systém součástí stejně jako ten český, odděluje právní úpravu režimu přiznávání pobytových oprávnění od právní úpravy udělování tzv. mezinárodní ochrany. Platí domněnka, že z pohledu SEAS není podstatné, který členský stát azylové řízení provede, neboť platí v zásadě tytéž standardy pro přijímání a posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany nastavené tzv. přijímací a kvalifikační směrnici, přičemž i řízení ve věcech je harmonizováno tzv. procedurální směrnici. V Polsku stejně jako v ČR bude tedy žádost žalobce, kterou podal v ČR, podrobena obdobné optice posouzení. Pokud žalobce sám o své vůli porušil právní standardy schengenského systému a dopustil se přitom i trestného činu, je to okolnost, která má relevanci z pohledu udělení mezinárodní ochrany jak v ČR, tak i v Polsku (srov. úpravu tzv. vylučující klauzule v čl. 12 a 17 tzv. kvalifikační směrnice).

VI. Závěr a náklady řízení

24. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. ledna 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce